

Men had haar verteld, dat zij ook geroepen en gehuild had, geklaagd om de jongeling, die men in de schaduw van het oude kerkhof begroef.

— Ach, God, hoe lang nog! bad ze in stilte. Hoe lang nog zult Gij die misdaden dulden?

De maagd smeekte vurig om leniging van al dit leed.

Mathilde ook bad voor de verdwenene en de kranke.

De heelmeeester overdacht, hoe hij de wanhopige vader het vreselijke nieuws zou mededelen. Hij twijfelde nu niet langer. Het verstand dier kranke verduisterde... 't werd duister in haar brein. Barones van Meerdal werd krankzinnig.

Martin alleen behield goede hoop. Hij rekende op zijn voor gevoel.

Zo verliep een geruime tijd. De barones sliep... maar de altijd veranderende uitdrukkingen van haar gelaat verrieden, dat die slaap geen verlichting bracht voor de gefolterde geest.

Eensklaps verhief zich buiten een luid geschreeuw.

Ontsteld snelde de dokter naar het venster. Als van de bliksem getroffen, bleef hij staan. Waakte of droomde hij? Aanschouwde hij de werkelijkheid of was het een spel zijner verbeelding?

Was dat baron van Meerdal, die als waanzinnig van vreugde uit de koets sprong en jubelend een kind omhoog stak?

— 't Is de meester, Beatrix is gered! zei Martin, de kamer uitsnellende.

— Pas op de zieke, nu moeten we dubbel voorzichtig zijn, fluisterde de dokter tot de vrouwen, die ook opgesprongen waren. Ik ga naar beneden.

Het dienstpersoneel omringde de overgelukkige vader.

— Terug, terug! jubelde Godfried. Beatrix, mijn lieveling, is gered. God zij geloofd voor deze uitkomst!

Dina snikte van vreugde en ook menige man veegde een traan weg.

— Nu naar moeder. Ze zal genezen zijn! vervolgde de edelman. Hei, dokter, zei hij, de geneesheer ontwarende, onze lieveling hebben we gezond en veilig terug!

— Van ganser harte geluk gewent.

— Nu naar moeder, nietwaar?

— Ja, mama, mama! riep de kleine.

— Nog niet! zei de dokter streng. We moeten uiterst voorzichtig zijn.

— Maar, mijn echtgenote zal genezen zijn, als ze haar schatje ziet.

— Ik twijfel er niet aan, antwoordde de heelmeeester. Maar juist daarom zullen we oppassen. De barones slaapt nu, en we mogen haar niet plotseling storen. Bovendien is uw kind veranderd.

— Helaas ja, vermagerd. En al die prachtige lokken zijn afgesneden.

— Bijzonderheden waar we op moeten letten, ging de geneesheer voort. Kleed de kleine eerst in een helder gewaad. Weg met die Zigeunerlommen. Zet haar een grote muts op, waardoor het hoofd zoveel mogelijk verborgen blijft. Ik zal intussen naar boven gaan en u op 't geschikte ogenblik roepen.

— Ik moet wel gehoorzamen, ofschoon ik 't liefst onmiddellijk naar mijn gade zou snellen.

— Wat geduld, vriend. Alles komt terecht mits we voorzichtig zijn. Tot straks.

— Mijn voorgevoel heeft mij niet bedrogen! jubelde Martin. Arme Beatrix, wat moet ge geleden hebben! Maar nu is alles voorbij. We laten u niet voor de tweede keer wegroven. Meester, waar hebt ge haar gevonden? Ik brand van nieuwsgierigheid.

— Ik zal alles vertellen, alles, ik beloof het u, maar op 't ogenblik nog niet. We moeten aan de barones denken.

— Vergeef het mij, meester, dat ik zo onbescheiden ben. Maar door de grote blijdschap heb ik mijn kop verloren.

— Gij zijt een brave kerel, gij allen zijt trouwe dienaren. En als de barones genezen is, zullen we deze blijde uitkomst feestelijk vieren. Kom, Dina, help mij om Beatrix aan te kleden.

— Mag ik dan dadelijk naar mama? vroeg het meisje.

— Zeker, mijn lieveling.

— Kom, laat ons gaan. Ik heb mama al zo lang niet meer gezien.

— Nog een beetje wachten. Mama is nog wat ziek en slaapt nu. Doch we gaan seffens, hoor.

Voor de honderdste maal wel overdekte de gelukkige vader dat lief gelaat met vurige kussen.

De dokter zat in hevige spanning bij het ziekbed. Zeker, nu kon alles ten beste aflopen maar de schok was in staat, noodlottige gevolgen na zich te slepen.

Weldra ontwaakte de kranke. Haar verdwaasde blik viel op de heelmeester. Er kwam weer vuur in die ogen, een onnatuurlijke schittering.

— Zult ge me dan eeuwig pijnigen? riep de zieke. Mag ik nog niet weg? Ach toe, laat mij gaan, ik smeeke het u. Baru, houd mij niet langer gevangen. Laat mij naar mijn kind gaan.

Ze wrong de handen en de tranen liepen haar over de bleke wangen.

— Baru, kermde ze weer, heb deernis met mij. Ik heb u toch niets misdaan! Ha, ge wilt niet. Wacht, Godfried zal komen, hij zal u verpletteren.

De dokter wenkte Mathilde.

— Gauw, gebod hij, roep uw meester, maar zonder het kind. Goed verstaan, zonder het kind!

De kamenier verliet snel de kamer.

— Mijn echtgenoot zal komen! vervolgde de barones. Hij zal u vermorzelen, harteloze schelm, die mij martelt.

Enige ogenblikken later trad de edelman diep ontroerd binnen.

— Ga naar 't bed! fluisterde de dokter.

— Aleida! zei de baron teder.

Met een blijde kreet sloeg de zieke haar armen om zijn hals.

— Jaag Baru weg! riep ze angstig. En dan weer juichte ze: Ik wist wel dat ge komen zoudt.

— Baru... wilde van Meerdal antwoorden, maar de geneesheer vezelde stil:

— Doe alsof ge mij buiten jaagt. Rap, gehoorzaam, ge zult weten waarom ik dat vraag. Doe of ge zeer boos op mij zijt en noem mij Baru.

— Weg, weg, riep Godfried luidweg, Baru, schelm.

Hij greep de dokter bij de schouder en scheen hem ruw buiten te zetten.

Hij verstond de bedoeling van dit toneel niet, maar begreep, dat de heelmeeester een noodzakelijke maatregel nam.

— Hij is weg! jubelde de kranke. Nu verlaat ge mij niet meer, nietwaar?

— Neen, neen, lieve Aleida.

— En mag Beatrix thans komen?

— Ik zal haar halen.

— Neen, mij niet alleen laten. Zend er iemand om.

Melia was de dokter gevolgd buiten de kamer en Mathilde teruggekeerd.

— Haal de kleine, zei de baron haastig tot de kamenier.

Daar kwam ze, de lieveling der ouders, het gestolen en weer teruggevonden kind!

Met een jubelkreet sprong ze op het bed en vast en innig klemde ze zich om haar moeders hals.

De zieke kuste het meisje onstuimig.

— Hebt ge in de hof gespeeld? vroeg ze.

— Ja, antwoordde van Meerdal, vreemde dat Beatrix ongewenste aandoeningen zou opwekken, zo ze alles vertelde.

— Met Flora? hernam de kranke.

— Ja, zei weer haar echtgenoot.

— Dan ben ik toch lang ziek geweest. Nu herinner ik het mij. Ik was naar Dorothea Wellens geweest op het Wolvenhol.

— Juist, en toen werdt ge zwaar verkouden en weldra zeer krank. Maar gelukkig is nu alles voorbij.

— Kom, Beatrix, kus me nu nog eens en dan wil ik wat slapen. Ik ben zeer vermoeid.

— Doe zo, lieve, sprak Godfried. En van avond komen wij weer even met u kouten. De slaap zal u versterken en genezen.

De bezorgde echtgenoot maakte het bed wat in orde en legde zijn gade gemakkelijk. Spoedig viel de kranke in een gezonde slaap.

De dokter kwam weer binnen en stak met een van vreugde stralend gezicht de baron beide handen toe.

— Geluk gewenst, uw gemalin is gered. Nog enige dagen, een paar weken misschien en de barones is weer geheel de oude.

Men liet de kranke alleen met Mathilde, want 't was 't beste, dat geen vreemde personen rond het bed bleven.

De dokter verklaarde nu de vreemde handelwijze.

— Uw gade zag mij voor Baru aan, vertelde hij, en meende, dat ik haar gevangen hield. Godfried zal komen en u verpletteren, zei ze. Toen kwam ik op de gelukkige gedachte u te laten roepen om mij buiten te zetten. Dan werd ze eensklaps veel rustiger; ik hoorde het aan haar spreektoon en ook aan de woorden. Haar hoofd verhelderde. De slaap zal het overige doen. Maar verhaal mij nu, hoe gij uw Beatrix terug hebt gevonden.

— Gaarne.

En nu vernam de dokter alles, wat wij de lezer mededeelden in het voorgaande hoofdstuk.

— Ik begin al meer en meer te denken, dat Baru in deze laffe zaak gemoeid is, besloot van Meerdal. Hij is spoorloos uit Brussel verdwenen. Zijn woning is verlaten. Niemand weet nieuws van hem. Wat betekent dit alles?

— Wie is die Baru eigenlijk? Hij kwam vroeger veel bij de oude baron, zoals ik hoorde.

— Helaas ja, 't is een pijnlijke geschiedenis, maar ge hebt recht ze te vernemen. Ze wordt nu toch genoeg opgehaald.

— Ik wil niet onbescheiden zijn, wedervoer de heelmeeester.

— Luister, dokter, en dan zult ge beter kunnen oordelen.

Godfried vertelde nu, hoe Baru naar de hand van Aleida de Creil gedongen had en ook het later bezoek van de onbeschaamde Brusselaar, tijdens de afwezigheid van Aleida's gade.

— Hij zal dan ook wel bekwaam zijn tot deze lage misdaad! sprak de heelmeeester, toen hij alles vernomen had. Waar zal men hem vinden? Wie weet, verkeert hij niet in het buitenland!

— Best mogelijk. De gevangen kroeghoudster zal wel opbiechten. Maar alles is nu nog een raadsel. 't Staat vast, dat Jan De Lichte in dit schelmstuk gemoeid is. Hoe, weet ik niet. We hopen echter, dat 't gerecht alles zal opklaren.

— En al deze schelmen spoedig onschadelijk zullen gemaakt worden, wenste de dokter. Nu moet ik weg. Mijn tegenwoordigheid is te Aalst zeer nodig. Morgen keer ik terug, alleen om eens te zien, want alle gevaar voor een noodlottige afloop is geweken.

Toen Godfried de dokter uitgelaten had, trad hij met een gans ander gevoel zijn huis weer binnen dan de dag te voren.

Alle gedruktheid was uit het kasteel verdwenen. Wel sprak men

nog stil, terwille van de kranke meesteres, maar van ieders gelaat straalde vreugde.

Zelfs de oude Agatha sprak minder krijzend en, wonder boven wonder, die avond verweet ze aan Dina haar verkering met de knappe Wouter geen enkele keer.

De kranke sliep rustig.

Melia zat alleen in een afzonderlijke kamer. De arme maagd bad... en weende.

**
*

De kranke werd iedere dag sterker. Weldra mocht ze een kleine wandeling in de hof doen. Met haar lieveling aan de ene hand en de andere op de arm van haar echtgenoot steunende, stapte zij langzaam tussen de perken, genietende van de zoele lucht en de bloemengeur.

Later ging zij met haar dochter naar de kapel om O.L.Vrouw voor de redding te danken.

— Oh, sprak zij eens op zulk een wandeling. Hoe ongelukkig moet Dorothea Wellens zich gevoelen! Altijd ziek zijn, immer op dat bed liggen en...

— En wat, lieve?

— En een vader, die haar nog immer vervolgt met zijn hoogmoedige plannen, die spreekt van een nieuw slot bouwen, een groot park aanleggen en zo meer.

— Wellens schijnt in grote moeilijkheden te verkeren, antwoordde Godfried. Hij geeft de schuld aan de roverij der bandieten, maar ieder weet, dat hij sinds lang doodarm is. De schuldeisers laten hem geen rust meer en spreken van niets minder dan zijn huis te verkopen.

— En Dorothea? vroeg Aleida.

— Zij is het meest te beklagen.

— Manlief, ik weet een goed plan. Zoudt gij 't goed vinden?

— Ge weet, ik kan u niets weigeren.

— Laat Dorothea hier verzorgd worden door Melia, de goede zuster, welke mij zo trouw oppast.

— Heden avond zal ik haar laten halen. Maar Wellens zelf?

— Dat wordt lastiger. Ik vrees, als hij hier komt, dat hij dadelijk ruzie krijgt met alle bedienden, hij zal willen bevelen als een generaal.

— We kunnen er niet aan denken, hernam de baron. Maar wat zoudt ge zeggen, indien ik 't Wolvenhol kocht? Het zal voor een appel en een ei te krijgen zijn, bijzonderlijk nu. En later blijft het in waarde. De helft der opbrengst van vaders kasteel is ruim voldoende.

— En Wellens er voorlopig laten wonen? vroeg de vrouw.

— Ja. Als ik 't bos verzorg, zullen de bomen mij genoeg rente opbrengen. Wij hopen op betere tijden, nietwaar?

— Ja, de oorlog, zegt men, loopt ten einde en Jan De Lichte's dagen schijnen geteld te zijn.

— Gelukkig! Eergisteren heeft men weer een bandiet gegrepen, een zekere Joos, die hier ronddoolde op de dag van de kinderroof. De moeder drukte de hand van haar lieveling.

Haar echtvriend had haar de zaak langzaam en voorzichtig medegedeeld, wel nog niet in volle bijzonderheden, maar toch in de hoofdzaken.

Hij verborg echter voor zijn gade de ontdekking van Mathilde. De kamenier had verscheidene blauwe plekken op het lichaam der kleine bemerkt, sporen van de wrede mishandeling, door de misdadige hand van Manuel, de Zigeuner, en van Betti, het herbergwif.

Het geheim was nog niet geheel opgeklaard.

Men wist echter, dat andere personen alles in gang gestoken hadden en 't gerecht hoopte wel de schuldigen te vinden.

Zoals wij zeiden, nam Aleida voortdurend in beterschap toe. De geneesheer uit Aalst kwam nu en dan eens zien. Hij veroorloofde zijn patient wat meer beweging te nemen. Godfried maakte toen met haar kleine ritjes te paard, zijn geliefde vrouw steeds met de verkleefdste zorgen omringende.

Hille was niet in haar oude hut teruggekeerd. De nog vrij rondlopende Zigeuners hadden haar dood gezworen. De waarzegster verbleef met haar zinneloze dochter in een afzonderlijk vertrek binnen 't kasteel, tot grote verontwaardiging van Agatha, welke weer allerlei onheilen voorspelde.

ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

SCHRIK.

Na zijn stoutmoedige diefstal in de feestzaal te Brussel, keerde Jan De Lichte met bezwaard gemoed naar zijn bende terug. De buit was goed. Maar wat baatte dit, zo de mannen een voor een door de politie gegrepen werden?

De kapitein gevoelde dat zijn macht verminderde.

— 't Loopt slecht, zei hij bij zich zelve. Schaepdrijver te Gent, Brandijzer te Brussel... en welk nieuws zal ik straks horen? Simon en Reepmaker, die lafaards, zullen ook niet lang op hun eigen werken. Weldra zitten zij achter slot en grendel. Al die gevangenen kunnen mij verraden. Gesteld dat ze niet willen, is de pijnbank daar om hen te dwingen. Langs die kant verzwakt de bende fel. Langs de andere kant moet ik Livina en Mie duchten. Gehoonde vrouwen kunnen veel last veroorzaken. Fira heeft me dat doen ondervinden. Maar ik geef mijn meesterschap niet op! Liever breng ik Livina en

Mie om! Of ware 't niet beter mij met hen te verzoenen? Slim zijn is geen oneer. Ik zal er eens over denken.

— Goede dag, vriendschap, klonk een stem.

Jan De Lichte keek op en zag een man van een zijweg komen.

— Gaat ge ook naar Ninove? vroeg deze vriendelijk.

— Ja, antwoordde de bandiet.

Hij was reeds in Oost-Vlaanderen.

— Dan heb ik gezelschap, hernam de vreemdeling.

— Van waar komt gij?

— Van Brussel.

— Langs die weg?

— Ja, maar ik reed met een kennis mee tot Strijthem. Een koets met twee vurige paarden, dat gaat er rapper van door dan te voet.

— Hoe laat zijt ge dan vertrokken?

— Deze morgen om vijf uur. 't Is vroeg, maar dan heeft men een lange dag voor de borst, nietwaar? 'k Zou zelf 's nachts reizen, ware 't niet, dat ik dan kans liep omver gestoken te worden.

— Ge hebt gelijk. De wegen zijn niet veilig.

— Die Jan De Lichte is een aartsschelm, vervolgde de vreemdeling. Maar men zit hem dapper op de hielen.

— Is 't waar?

— Ja. Toen wij Brussel verlieten, zocht de politie alle herbergen af. Men zei, dat de roverkaptain in de stad verbleef. Een zijner mannen werd gevat. Die zal nu zijn straf wel krijgen.

— En ge denkt, dat Jan De Lichte zich zal laten vangen? vroeg de hoofdman der schelmen.

— 'k Hoop het. Ik weet wel, hij is slim. Hij durft veel, maar eens loopt hij toch in 't net.

— 'k Geloof het niet.

— Kent gij hem?

— Zo goed als mij zelve.

— Ge doet mij schrikken. Hij ziet er zeker barbaars uit?

— Toch niet.

— Is hij oud?

— Zo oud als ik.

— Hoe kent gij hem?

— Zovelen hebben hem reeds gezien, gij ook!

— Ik?

— Ge ziet hem op 't ogenblik. En zijn dolk te voorschijn halende, riep de ellendeling: Jan De Lichte staat voor u! Ziet ge wel, dat hij niet bevreesd is? Gelooft ge nu nog, dat hij zich zal laten vangen?

De ander verbleekte, maar zich ras herstellende, haalde hij bliksemsnel een pistool voor de dag en eer de rover het verhinderen kon, schoot de man het af. Slechts door haastig op zij te springen, ontging De Lichte de kogel.

Nu ontstond een verwoede worsteling.

Maar in de verte klonk geschreeuw. De knal van het wapen had enige boeren op de been gebracht.

De roverhoofdman liet zijn slachtoffer los en snelde heen.

— 't Is de rover, rap, helpt mij! riep de Brusselaar, haastig opspringende.

Het bendehoofd rende over de akkers en verdween in een bos.

De landlieden achtervolgden hem niet.

— We kunnen hem toch niet krijgen, zei er een, die echter van schrik beefde, nu hij hoorde wie de aanvaller was.

— Neen, antwoordde zijn makker, hij is de duivel te slim.

— Als ge u zo laf aanstelt, zal hij nog lang vrij rondlopen, her-nam de vreemdeling. Ik verschoot ook, toen hij zijn naam noemde, maar niet lang, en, was hij niet vlug op zij gesprongen, mijn kogel zou het land van dat monster verlost hebben.

Toen De Lichte zag, dat hij niet nagezet werd, stapte hij weer geruster voort. Zijn luim was nog slechter. Hij vloekte van spijt.

— De mensen vrezen me niet meer! mompelde hij. Vroeger was mijn naam in staat hen allen op de grond te doen vallen, maar die kerel waagde het, op mij te schieten. En hier in deze streek moet ik bijzonder oppassen, want men kan mij herkennen. Waar is de tijd, dat ik hier heer en meester was! O, die lafaards in mijn bende, welke wegelopen of zich laten vangen.

Na de middag bereikte hij zonder onrustbarende ontmoetingen zijn trawanten.

Hij riep allen onmiddellijk samen en toonde hun zijn buit.

Een gemompel van tevredenheid verhief zich. Aller ogen blonken van begeerlijkheid. Daar was goud!

— Mannen, sprak de kapitein, sommigen denken, dat ik niet meer durf. Luistert, waar ik deze kostbaarheden en dit geld geroofd heb.

Hij vertelde zijn avonturen te Brussel, maar verzweeg de gevangenneming van Brandijzer.

De ellendelingen juichten hem toe. Livina en Mie zagen echter somber voor zich.

— Kom hier, vrouw, zei De Lichte. Kies het schoonste juweel uit, als een pand van mijn liefde voor u.

Het gelaat van moeder en dochter verhelderde als bij toverslag.

Ze nam een broche en lachte vriendelijk naar haar echtgenoot, die echter in 't diepste van zijn hart zijn wederhelft verwenste.

— En de rest is voor mijn bende, hernam de hoofdman. Poel-denier, wilt ge voor de verkoop en een gelijke verdeling zorgen?

Een storm van toejuichingen brak los.

Toen er weer stilte heerste, herbegon de hoofdman:

— Mannen, ik heb slecht nieuws.

Allen ontstelden.

— De oorlog der Fransen is gedaan. Ge weet wat zulks betekent. Ja, de schelmen wisten het, want de onrust hun harten werd door hun gelaatsuitdrukking maar al te zeer verraden.

— We kunnen niet meer samen blijven, ging De Lichte voort.

— Gaat ge ons verlaten? vroeg een der leden angstig.

— Dan zou ik een lafaard zijn. Neen, de bende blijft bestaan. Maar ieder kiest een eigen woonplaats. Nu en dan komen we samen om te beraadslagen en te werken. Aldus is het mogelijk 't gerecht te verschalken.

Die maatregel werd druk besproken. Er was wel geen andere oplossing. En ten slotte werd dan ook bepaald waar elk zich vestigen en op welke plaats men vergaderen zou.

Doch de schrik zat er in. Voortaan liepen die laaggezonkenen met een bloedig schrikbeeld voor de geest: de pijnbank, de beul, het schavot.

Jan De Lichte zelf werd somberder. En toen hij vernam hoe nu de kinderrover, Manuel en andere Zigeuners in de handen van 't gerecht geraakt waren, werd zijn gemoedsstemming nog slechter.

De schrik zat er in, bij de kapitein en bij de handlangers.

EEN EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

DE KINDERBEUL.

Ridder Valens zat in zwaarmoedige gepeinzen verzonken. Een knecht moest wel driemaal kloppen, alvorens zijn heer riep:

— Binnen.

— Meester, een edelman wenst u te spreken, zei de dienstbode, op een zilveren schaal een kaartje aanbiedende.

Valens verschrok. Dat deed hij altijd, als er bezoek werd aangekondigd, want de vrees, dat de heren van 't gerecht hem lastig zouden vallen, kwelde hem.

— Baron Reinoud, las hij. Laat hem in de zijkamer, Jean.

De knecht boog en vertrok.

— Baron Reinoud, mompelde de ridder. Die ken ik niet. Als het maar Jan De Lichte niet is! Maar ja, ik moet hem ontvangen, ik ben de metgezel geworden van baanstropers en moordenaars.

Met een wanhopig gebaar stond hij op.

Een blik op de kleine gestalte van de bezoeker overtuigde Valens reeds, dat die vermeende Reinoud niet de beruchte roverhoofdman was.

— Baron Reinoud, sprak de edelman, nadat de knecht heengegaan was, ik heb de eer niet...

— Tut, tut, makker, antwoordde de vreemdeling, laat al die

fraaie zinnen maar weg. Herkent ge me niet?

— Hebt ge mij nog niet genoeg gekweld? riep de ridder gramstorig. Vertrek, ik heb niets meer met u te doen!

— Maar ik wel met u!

— Ik heb uw wil volbracht. 't Is niet waardig van u, misbruik te maken mijner...

— Geen woordenpraal, vriend! Waardig! Kom, speel niet voor de edelman met fijne manieren. Mijn wraak moet diep treffen.

— Zijt ge nog niet voldaan? Kunt ge u niet verlustigen in de wanhoop van ongelukkige ouders?

— Wel, wel, hoor hem eens! Zou men niet zeggen, dat ridder Valens tot de orde van liefdadige monniken behoort? Zeg, hebt gij nooit ouders tot wanhoop gebracht? Ik zou dat potje maar gedekt laten, kameraad.

— Wat wilt ge dan?

— Baru's wraak moet diep treffen, ik heb het u reeds gezegd. De Brusselaar stond hier vermomd voor de edelman.

— Wat wilt ge dan? herhaal ik.

— Een weinig geduld, jongen. Blaas u zo niet op. Ge moet mij vergezellen.

— Ik dank u hartelijk.

— Ha, ge wilt niet!

— Neen!

— Men moest u eens in mijn gezelschap zien.

— Dan zou ik mij zelve verraden. Men weet echter veel van u.

— Dat ik eens het hof ging maken aan Aleida de Creil.

— Aan barones van Meerdal, tijdens de afwezigheid van haar gemaal en vermomd als een vriend haars vaders, verbeterde Valens.

— Gij hebt wel andere stukken uitgehaald, hier te Brussel zelfs.

— En men fluistert, dat gij niet onschuldig zijt aan de kinderroof.

— Ge liegt! stoof Baru op.

— Men zoekt u op.

— En daarom weigert gij, met mij mee te gaan.

— Nog al begrijpelijk, nietwaar?

— Doch niemand kan mij herkennen.

— Ik geef toe, dat ge zeer goed vermomd zijt. Maar de ogen der politie zijn scherp.

— Toch niet zo scherp, om in u een schurk te herkennen, zei Baru op boosaardige toon. Maar kom, laten wij elkander niet beleedigen. We weten wat we beiden waard zijn. Kort en goed, Valens, ge moet mee met mij.

— Waarom dan toch?

— Terwille van het geroofde kind.

— Het is veilig in de herberg van Betti. Niemand zal het daar zoeken.

— Het wordt daar te veel vertroeteld misschien. In alle geval, ik wil het op een andere plaats.

— Gaat ge u dan wreken op dat onschuldig wichtje?

— Dat zijn mijn zaken.

— Waarom valt gij er mij dan lastig mee?

— Omdat gij voor mij handelen moet.

— En als ik weiger?

— Dan weet morgen geheel Brussel wie gij zijt.

Kom, Valens, vervolgde Baru, wees nu redelijk en speel uw rol tot het einde. Ga met mij mee en ik zal u naar een plaats brengen, waar de kleine goed geborgen zal zijn.

— Maar ik durf u niet vergezellen.

— Onzin, vermom u ook.

— Ik?

— Wel ja! Ge verstaat die kunst bijzonder goed. Want ge bezoekt de herberg van Betti toch ook niet in dit gewaad.

— En waarheen wilt ge mij brengen?

— Dat kan ik u niet uitleggen!

— Buiten Brussel?

— Neen, in de stad.

De ridder stribbelde nog wel wat tegen, maar Baru stond op zijn stuk en ten laatste beloofde Valens de schelm te vergezellen, echter vermomd.

Door een achterpoortje verlieten beide schurken de voorname woning.

— Maar waar gaat ge toch naar toe? zei Valens grommend.

— Geduld, geduld, goede vriend.

— Vriend, vriend...

— Kom, we zijn kameraden, want moest alles tegenlopen, we zouden samen aan de beul wat werk geven.

— Spot niet!

— Ge hebt gelijk, met zulke zaken mogen we niet lachen. Ze zijn te ernstig.

Het tweetal stapte snel voort.

Baru geleidde zijn gezel naar een achterbuurt.

Bedelende knapen en meisjes omringden de ongewone bezoekers dezer vuile stegen.

Baru joeg hen weg, maar de straatjeugd liet zich niet zo gemakkelijk verdrijven.

— Als ge u niet uit de voeten maakt, sla ik u dood met mijn sabel, dreigde de schelm.

Toen stoof de bende uiteen.

Wat verder kwam een bleek, tener jongetje en smeekte:

— Heren, een aalmoes als 't u belieft. Vader is dood en moeder ziek. We hebben geen brood.

— Zeg, kleine leugenaar, dient gij bij meester Ragoul?

— Ja, mijnheer.

— Is hij thuis?

— Hij is altijd thuis, mijnheer. Och, geef mij wat geld, anders krijg ik deze avond slagen.

— Woont Ragoul nog altijd bij die hof?

— Ja, mijnheer, in een lelijk huis. En wij wonen daar ook, o, 't is er...

Maar de kleine zweeg eensklaps.

— Ga maar voort, manneke. Vertel eens verder.

— Ik mag niet; meester zou mij dood slaan, zoals...

Weer hield hij de mond.

— Zoals wie?

— Ik mag dat niet zeggen.

— Ik ken Ragoul goed. Spreek maar vrij uit. Zoals wie?

— Zult gij me niet verklappen?

— Wel neen!

— Wel, zoals Hille.

— Wie was Hille?

— Een meisje met zwarte ogen en donker haar. Ze riep altijd maar om haar moeder, die in een groot bos woonde. En eens werd onze meester zo kwaad, dat hij haar wel dertig slagen gaf met een dikke stok. Een dag later stierf ze.

— Barbaars, schandelijk! mompelde Valens, wie nu een licht begon op te gaan.

— Kom, we zijn weg, sprak Baru.

— Krijg ik nu geld? smeekte het knaapje.

— Geen duit, antwoordde de schelm. Wees al blij, als ik u niet verraad aan uw meester.

— Als ge dat doet, spring ik in 't water. Ach, mijnheer, zeg toch niets!

— Nu, zwijg dan maar.

Beide mannen vervolgden hun weg.

— Ge brengt me bij een kinderbeul? vroeg Valens.

— Och, een kinderbeul, als ge hem zo noemen wilt, ja. Een fijne, sluwe vos, die zonder een slag te werken veel geld verzamelt.

— En het geroofde meisje moet in zijn klauwen?

— Goed geraden! Dat zal Godfried van Meerdal leren mij in de weg te lopen.

— En ge verwacht, dat ik aan dit schandelijk werk zal meehelpen?

— Natuurlijk.

— Dan bedriegt ge u!

— Wel neen!

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 37

EERSTE JAARGANG

15 JUNI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489